

Sygn. akt II Cz 215/13

POSTANOWIENIE

Dnia, 4 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Grażyna Kobus

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2013 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia biegłego sądowego M. A.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 31 stycznia 2013 r. , sygn. akt. INs 207/09

w przedmiocie przyznania biegłemu zwrotu kosztów podróży

związanych ze sporządzeniem opinii pisemnej z dnia 7 stycznia 2013 r.

w sprawie z wniosku R. J.

przy udziale G. S.

o zniesienie współwłasności nieruchomości.

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie przyznał biegłemu sądowemu M. A. zwrot kosztów podróży związanych ze sporządzeniem opinii pisemnej z dnia 7 stycznia 2013 r. w kwocie 58,51 zł, a w pozostałym zakresie wniosek biegłego oddalił. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zgodnie z art. 288 kpc biegły może żądać wynagrodzenia za stawiennictwo do sądu i wykonaną pracę, zaś w myśl art. 85 ust. 1 i 2 w zw. z art. 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, biegłemu przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu – w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu, przy czym górną granicę należności, o których mowa w ust. 1, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Biegły złożył wniosek o przyznanie mu zwrotu kosztów podróży w wysokości 89,89 złotych, podając że przejechał własnym samochodem o pojemności skokowej 1600 cm³ łącznie 70 km, przy czym średnie spalanie na 100 km wynosi 7,61, a cena paliwa - 5,45 zł. Nie negując wyliczenia biegłego co do przedstawionych kosztów, Sąd Rejonowy uwzględnił

wniosek biegłego jedynie do wysokości 58,51 zł bowiem kwota taka stanowi górną granicę należności, o której jest mowa w art. 85 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W zażaleniu domagając się w istocie zmiany postanowienia i uwzględnienia wniosku w całości, biegły wskazał, że zgodnie z art. 618 f §1 kodeksu postępowania karnego biegłemu przysługuje także zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii, w tym również zwrot rzeczywiście poniesionych kosztów podróży, a w tym przypadku dojazdu na teren oględzin. Podniósł, że do kosztów podróży Sąd powinien doliczyć mu podatek VAT, co wynika wprost z interpretacji Izby Skarbowej w Ł., zgodnie z którą podstawą opodatkowania jest wszystko, co stanowi wynagrodzenie, które dostawca towarów lub świadczący usługi otrzymał lub ma otrzymać od nabywcy, klienta lub osoby trzeciej z tytułu wykonania czynności.

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wysokość kosztów podróży przysługujących biegłemu. W myśl art. 85 ust. 1 i 2 w zw. z art. 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, które to przepisy mają zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, biegłemu przysługuje zwrot poniesionych kosztów związanych z jego czynnościami i stawiennictwem w sądzie (kosztów podróży do sądu i miejsca wykonania czynności, kosztów przejazdów lokalnych, diet oraz opłat noclegowych), według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990 z późn. zm.), a więc według zasad mających zastosowanie do świadków.

Ponieważ we wniosku o zwrot kosztów dojazdu biegły wskazał, że przejechał 70 km, to przy uwzględnieniu stawki 0,8358 zł powinien otrzymać kwotę 58,51 zł, jaką też przyznał biegłemu Sąd Rejonowy.

Odnosząc się z kolei do żądania biegłego doliczenia do kwoty stanowiącej zwrot kosztów dojazdu podatku VAT, należy stwierdzić, że także ono nie jest uzasadnione. Stosownie do treści art. 89 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii. Natomiast w myśl art. 89 ust. 4 tej ustawy wynagrodzenie biegłego będącego podatnikiem obowiązany do rozliczenia podatku od towarów i usług podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług, określoną zgodnie ze stawką tego podatku obowiązującą w dniu orzekania o tym wynagrodzeniu. Koszty dojazdu nie stanowią jednak wynagrodzenia lecz wydatek niezbędny do wydania opinii (art. 89 ust. 1 ustawy), a w związku z tym nie podlegają one opodatkowaniu.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia i zażalenie, jako nieuzasadnione oddalił (art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 kpc i art. 13 § 2 kpc).